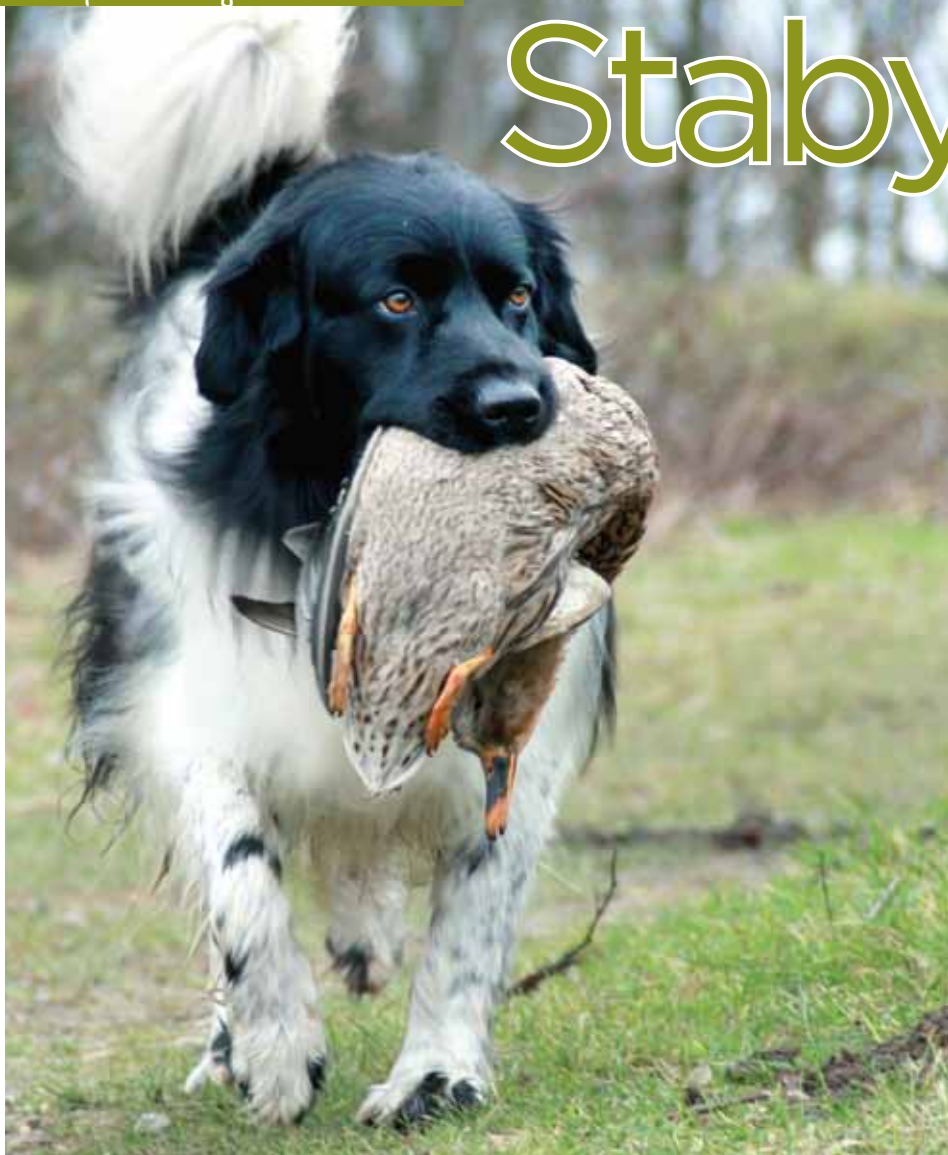

Stabyhoun

Tekst: Stine Bøe/styrets medlemmer • **Foto:** Klubbens medlemmer, hvis ikke annet er oppgitt

En stolt stabyhoun som apporterer byttet for jegeren. Foto: Janette Haring, NL.

Den nederlandske rasen stabyhoun er relativt ukjent i Norge. Den har vært her i snart 15 år og stadig flere får øynene opp for rasen. Stabyhoun er en god allrounder og familiehund, som kan brukes i forskjellige aktiviteter.

Stabyhoun

FCI gruppe: 7, stående fuglehunder
FCI rasenummer: 222
Hjemland: Nederland
Størrelse: Idealhøyden for hannhunder er 53 centimeter, og 50 centimeter for tisper.

Stabyhoun er kategorisert i FCI-gruppe 7. Det er en rase med stor viltinteresse, som kan brukes til ettersøk og til jakt på fugl og småvilt. En stabyhoun er en dyktig apportør, som ofte roses for sin bløte munn - det vil si at den holder forsiktig om byttet. Rasen liker først og fremst å jobbe med sin eier, og fungerer til mange forskjellige oppgaver. Den vokter også gjerne hjemmet. Stabyhounen trenger å være i aktivitet, men er også en kjælen familiehund. Dette er en mellomstor rase, som er hengiven, myk, vennlig, kontaktsøkende, intelligent og lettært.

Historie og opprinnelse

Det finnes skriftlig dokumentasjon om stabyhounen fra tidlig på 1800-tallet, men en tror den stammer fra sentraleuropeiske spanieler som ble brakt til Nederland allerede på 1500-tallet. Stabyhoun var først og fremst en arbeidshund. Den skulle bistå jegeren på jakt etter hare, rev og fugl, og den skulle bekjempe skadedyr som

mus, muldvarp og rotter. Samtidig ble det forventet at hunden skulle ha toleranse for barn, høns og kveg på gården.

En stabyhoun var en god muldvarpjeger, og en bonde kunne tjene brukbart med penger på hunden sin. Bonden ble ofte sendt bud på av de andre bøndene i distriktet, for å jakte på muldvarper på gårdene rundt omkring. Muldvarpskinnet ble brukt som fôr i skinnhansker, og kunne gi en god pris og ekstraintekt. Siden bøndene som oftest ikke hadde råd til å ha mer enn en hund, var de avhengig av en så allsidig hund som mulig. Da falt valget ofte på en stabyhoun.

Utvikling av rasen

Rasen stammer fra det friesiske skogsområdet i Nederland. Det ble forsøkt å danne en god jakt- og vakthund ved å blande stabyhoun med områdetets wetterhoun, med det resultat at begge rasene var i ferd å forsvinne. Rasen

Stabyhoun er kjent for å være dyktige og spornøye ettersøkhunder.

Stabyhoun finnes i flere farger, her ser vi to sort/hvite hunder, den ene skimlet og en brun/hvit hund.
Foto: Martine Reesink, NL.

hadde mange ulike bruksområder, og det ble etter hvert store variasjoner i både størrelse og utseende.

Tidlig på 1900-tallet ble en redningsaksjon iverksatt, og ti hunder ble ansett som gode nok til å bli stamhunder. Det er fra disse rasen stammer i dag. I 1942 ble rasen offisielt godkjent i Nederland. I 1952 var det registrert 20 eksemplarer av rasen i den nederlandske raseklubben, men i 2000 ble antallet anslått til 2 500.

Rasen finnes for det meste i Nederland, Belgia, Tyskland og Norden, samt i USA og Canada. I Norge finnes det cirka hundre eksemplarer av rasen, og den første kom i 1998. De fleste er hentet fra Sverige, men det er også noen

importer fra Danmark og Nederland. Norges første kull ble født våren 2005, og det har så langt blitt født fem kull av rasen i landet.

Å leve med en stabyhoun

Innendørs er en stabyhoun en rolig familiehund. Rasen har instinkt og drifter, og krever mosjon, men ikke like mye som mer tradisjonelle fuglehundraser. Stabyhounen elsker hodebry, og kan brukes i mange ulike aktiviteter.

Rasen modnes sent, og er unghunder lenge. Dette krever at eier de første årene legger ekstra tid og energi i hunden. Eiere av stabyhouner må være oppmerksomme på hundens viltinteresse når en ferdes i skog og mark. Som mange andre gårds- og vakthunder kan stabyhounen varsle høyløtt, noe eiere må ta hensyn til i opp- ▶

Raserepresentasjon

Utseende

Helhetsinntrykk: Harmonisk, kraftig bygget, langhåret stående fuglehund. Rektangulær kroppsbygning, verken for grov eller for sped. Huden uten rynker, løs halshud eller for hengende lepper. Skalle og snute like lange.

Mankehøyde: Hannhunder, ideal 53 cm. Tisper, ideal 50 cm

Atferd/temperament: Hengiven, myk og vennlig som selskapshund, intelligent, lydige og lettlyrt. God vakthund, men ikke aggressiv eller bisk.

Farge: Sort, leverbrun eller oransje med hvite tegninger. Flekker eller skimmeltegninger i det hvite tillatt. Nesebrusk sort hos sortfargete, brun hos brune eller oransjefargete.

Pels: Lang og glatt over hele kroppen, men over krysset kan det være lett bølget. Kort pels på hodet. Velutviklet og busket på baksiden av for- og bakbein, ikke faner. Halen helt dekket av lang pels som er buskete, ikke krøllete eller bølgete. Behenget på ørene karakteristisk: Langt ved basen og gradvis kortere, den nederste tredjedelen dekket av kort pels. Det lange behenget må være rett, lett bølget tillatt, krøllet ikke ønskelig.

Pelsstell: Lite, pelsen er "selvrensende", tover sjelden. Kraftig, konsentrert røyting et par ganger i året.

Stabyhounvalp. Foto: Sofie Wollbraaten.

dragelsen. Den er kjent for sine graveferdigheter, både hva gjelder teknikk og tempo. Egenskapen er en konsekvens av deres historiske anvendelse i muldvarpjakt. Mang en stabyhoun-eier har vært nødt til å revurdere sine blomsterbedplaner.

En stabyhoun er nysgjerrig og sensitiv for omgivelsene, med et øye konstant på gløtt. Den trenger god sosialisering og mange positive erfaringer som ung.

En god søkshund

Rasen trenger en myk, men fast og vennlig hånd. De kan fort miste samarbeidslysten om de behandles for hardt, og kan huske negative opplevelser lenge om man har vært urettferdig i treningen.

Den er vennlig og lett lært, og elsker å jobbe med spor- og søksøvelser. Når det gjelder lydighetstrening, agility, rallylydighet og så videre, lærer den øvelsene lett. Det er dog viktig å huske på at en stabyhoun ikke liker for mange repetisjoner eller å holde på lenge av gangen. Eieren bør derfor være kreativ i belønningen og avslutte treningen mens leken enda er god. På denne måten har enkelte ekvipasjer kommet seg oppover i lydighets- og agilityklassene. Stabyhoun er en god allroundrase. Selv om den

kanskje ikke er den beste konkurransehunden, elsker den å være i aktivitet med familien sin. Rasen er spornøye, grundig, gode spontanapportører og gode svømmere. Apporterings- og svømmelyst varierer noe fra individ til individ, men mange apportører mer enn gjerne. I Norge har flere forsøkt seg på blod- og viltspor. En norskfødt hannhund er så langt den eneste som har oppnådd nordisk viltsporchampionat. Ekvipasjen har også deltatt i et par norgesmesterskap.

Jaktprøver

Selv om stabyhoun er plassert i gruppe 7, har flere en dårlig utviklet stand og vil trenge mye trening for å hevde seg i de norske fuglehundprøvene. I Nederland er det en egen jaktprøve for rasen, med blant annet vannapportering som en øvelse. Også i Sverige har de fått egen jaktprøve for rasen.

Helse og levealder

Forventet levealder på rasen er 12-14 år, og den anses som en generelt frisk rase. I rasens hjemland har avlsarbeidet fokus på epilepsi og hjerteproblemer. Flere av de norske kullene med stabyhoun har nederlandsk far. Kombinasjonene har på forhånd vært undersøkt i samarbeid med den nederlandske raseklubben for å unngå nettopp disse helseproblemene. Den norske

raseklubben oppfordrer sine oppdrettere til å reise ut, for å motvirke innavlsproblematikk på en relativt ung rase med lav utbredelse.

I Norge anbefaler en også at det røntgenfoto-graferes både på hofter og albuer. Dysplasi kan dukke opp på enkeltindivid, men det ansees ikke som et stort problem. Rasen er fortsatt ung og i utvikling, og eksteriørmessig er det en lite homogen rase. Flere farger er tillatt, men i Norge finnes kun sorte og hvite hunder. ■

Norsk Stabyhoun Klubb (NoSK)

En knapp tiårs periode etter at den første stabyhounen kom til Norge, meldte behovet seg for en egen raseklubb og Norsk Stabyhoun Klubb (NoSK) ble stiftet i 2007. Klubben ble samarbeidende med Norsk Kennel Klub i august 2008.

Klubbens formål er å fremme rasen, oppfordre til sunn avl og opprettholde rasens gode egenskaper og kvaliteter. Klubben har også som formål å samle hundeeierne til sosiale og trivelige treff. Klubben arrangerer årlig et landstreff med uoffisiell utstilling, i tillegg til distriktstreff.

Klubben gir også ut et interaktivt medlemsblad, Stabyposten, én til to ganger i året.

Kontaktinformasjon

Leder: Britt Pinderud, e-post: kennel@naessgarden.no

Sekretærer: Mette Eckhoff og Tone Strandin

Hjemmeside: <http://www.stabyhoun.net>

